

THOESAUNG
Shwe Thamiee
Publishing House

သိုးဆောင်း

သု . . . ဘယ်သူလဲ ?

THE SANTS OF SUSPENSE

သူ ဘယ်သူလဲ

သင်္ချာအသိဉာဏ်ကို ခေါင်းထဲသို့ရိုက်ထည့်ပေးသော

ဆရာဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းအား ဦးညွတ်အရိုအသေပြုပါသည်။

I

“ငါ့ကိုနည်းနည်းလောက် ကူစဉ်းစားပေးပါဦးကွာ၊ ငါ ဒီမှာ

ခေါင်းခြောက်နေလို့”

“ပြောလေ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ဒီလိုကွ..ငါတို့ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ် ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီး၊

သစ်ပင်ကြီးကွ၊ ကြာလည်း ကြာပြီ။ အသက်လည်း တော်တော်ကြီးနေပြီကွ။ အခု
အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး ခေါင်းခြောက်နေလို့”

“ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒီလိုကွ..သစ်ပင်ကြီးက ငါတို့သစ်ပင်ကြီးဆိုပေမယ့်

ပင်စည်တစ်ဝက်လောက်နဲ့ အကိုင်းအခက်တွေက ဟိုဘက်ခြံဘက်ရောက်နေတယ်။

အရင်တုန်းကတော့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် အခု ဟိုဘက်ခြံကို လူစိမ်းတွေ

ပြောင်းလာတယ်။ အဲဒီ တော့ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောရတာ ပေါ့ကွာ။

သစ်ပင်ဧရိယာ တော်တော်များများက သူတို့ခြံဘက်ရောက်နေတာကိုး”

“အဲဒီ တော့..”

“ငါ့အဖေက အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးကို ခုန်ပစ်ချင်နေတယ်”

“ဒါများ အစ်မရယ် ခုတ်လိုက်ပေါ့”

“အေး..အဲဒီ ခုတ်ဖို့ကို ခေါင်းစားနေတာ”

ကောင်လေး နည်းနည်းတွေဝေသွားလေသည်။ အတော်ကြာမှ..

“ဘာကို ခေါင်းစားနေလို့လဲ”

“ခေါင်းစားရတာ ပေါ့ကွ။ သစ်ပင်ကြီးက အကြီးကြီး။ တော်တော်လည်း

မြင့်တယ်။ ခုတ်မယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ခြံထဲကိုပဲ ခုတ်ချရမှာလေ။

ဟိုဘက်ခြံထဲကိုလည်း ကျလို့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ကိုလည်း ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီ တော့..”

“အစ်မတို့အိမ်က သစ်ပင်ကြီးရှိတဲ့ဘက်ကိုခွာပြီး တစ်ဖက်ကို

ကပ်ဆောက်ထားတာ ဆိုပေမယ့် သစ်ပင်ကြီးကမြင့်တော့ ခုတ်လိုက်ရင်

အိမ်နဲ့လွတ်မလွတ် စိုးရိမ်နေတယ်။ သစ်ပင်အမြင့်ကို တက်တိုင်းကြည့်ဖို့ကလည်း

မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါ အစ်မတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အိမ်နဲ့မလွတ်ပဲ အိမ်ပေါ်ကျမှာ

စိုးရိမ်နေလို့။ မင်းကူညီလို့ရရင် ကူညီပေးပါဦး။ မင်းတို့ ဆိုင်ကလူတွေက ဒါမျိုးဆို တွေးတတ်တယ်လေ”

သူမစကားကြောင့် ကောင်လေး အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားသွားသည်။

အတော်ကြီးကြာတော့မှ..

“ဒါဆို အစ်မတို့လိုချင်တဲ့အချက်က သစ်ပင်ခုတ်ရင် အိမ်နဲ့

လွတ်မလွတ်ဆိုတဲ့အချက်ကို သိချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အစ်မ အချက်နှစ်ချက်ကို သိမှဖြစ်လိမ့်မယ်။

သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်နဲ့၊ သစ်ပင်နဲ့ အိမ် အကွာအဝေး။ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်က သစ်ပင်နဲ့ အိမ်အကွာအဝေးထက်ငယ်နေရင် အစ်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှဲလို့ရပြီလေ”

“ဟုတ်ပြီ...အစ်မလည်း အဲဒါကိုတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့်

သစ်ပင်နဲ့ အိမ်အကွာအဝေးက တိုင်းလို့လွယ်ပေမယ့် သစ်ပင်ရဲ့ အမြင့်က တိုင်းဖို့ခက်နေတယ်”

“အင်း..အဲဒါလည်း သိပ်မခက်ပါဘူး အစ်မ။ ကျွန်တော်တို့

ဆိုင်စဆောက်တုန်းကလည်း အစ်မတို့လိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။

သစ်ပင်အမြင့်ကိုတိုင်းဖို့က သိပ်မခက်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်လေးပါ။

လွယ်လွန်လို့လည်း ကျွန်တော် ခုထိ မှတ်မိနေတာ”

“ဟုတ်လား...ပြောစမ်းပါဦး”

မိန်းကလေးဘက်မှ စိတ်ဝင်စားသံမှာ အထင်းသားပေါ်သွားသည်။

“ဒီလိုဗျ. လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ လောက်က ဂျီဩမေတြီပညာရှင်

သေးလိ ရဲ့ ပီရမစ်အမြင့်ရှာတဲ့ ပုံသေနည်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့

ကျွန်တော်၏ အရပ်နှင့် ကျွန်တော်၏ အရိပ်တူညီသည့်အချိန်တွင် ပီရမစ်၏

အရိပ်သည်လည်း ပီရမစ်၏ အမြင့်နှင့် တူညီလိမ့်မည်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲလို

အရိပ်နှစ်ခုတူညီဖို့အတွက်က နေရဲ့ အမြင့်ဟာ ၄၅ တိမ်းစောင်းနေမှဖြစ်မှာ။ အဲဒီ

နည်းကို ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် နေရဲ့အမြင့်ကို ၄၅ မြင့်အောင်ထိ

မစောင့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ်ပင်လှဲဖို့အချိန်ကို အတိအကျ

ဗေဒင်ဆရာဆီမေးခဲ့တာကိုး”

“အဲဒီ တော့ မင်းတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်လဲ”

“လွယ်လွယ်လေးလေ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့

အရပ်ထက် နှစ်ဆ (သို့) သုံးဆရှိနေရင် အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သစ်ပင်ရဲ့အရိပ်ဟာ

သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ထက် နှစ်ဆ (သို့) သုံးဆရှိနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ နည်းနဲ့ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ကိုရှာပြီး အချိန်မီခုတ်လှဲနိုင်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သစ်ပင်ရဲ့အမြင့်ဟာ ဆိုင်နဲ့သစ်ပင်အကွာအဝေးထက် ၅ ပေလောက်နိမ့်နေတယ်။ အစ်မလည်း အဲဒီ နည်းကို သုံးကြည့်ပေါ့”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားလေသည်။ လက်ခံသွားတာလား ၊ စဉ်းစားသွားတာလားမသိ။ ဒါပေမယ့် တစ်အောင့်ကြာတော့...

“အေးကွာ..ကျေးဇူးပဲ။ အစ်မ အဲဒီ နည်းကို သုံးကြည့်လိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့သစ်ပင်ခုတ်တုန်းက ဒီနည်းကို ဘယ်သူ့အရင်စဉ်းစားမိတာလဲ”

သူမစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှကောင်လေး ခပ်ဟဟရယ်သည်။
ပြီးတော့..

“အစ်မကလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ..အဟင်း..ဟင်း”

“ဪ...”

စကားသံတို့ ပြတ်တောက်သွားလေသည်။

နောက် နှစ်ဖက်စလုံး ဖုန်းချသွားတော့သည်။

II

နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေးတို့က ဝေသီမှုန်ဝါးစွာ ခပ်ကျဲကျဲကျနေသည်။

ဆောင်းလေအေးအေး၏ ဆော့ကစားမှုကြောင့် နှင်းမှုန်တို့မှာ
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆောင်းမနက်ခင်းတစ်ခုနှင့် လျော်ညီစွာ လမ်းမပေါ်တွင်
လမ်းလျှောက်သူ၊ ပြေးသူ၊ စက်ဘီးစီးသူများနှင့် စည်ကားနေသည်။

သူရပ်၍ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ စောနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဆက်ပြေးကာ ပြန်လှည့်လာခဲ့လိုက်၏။ သူတို့၏
လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ရပ်ကာ အမောဖြေမိသည်။

မြို့ပြတစ်ခုနှင့်လျော်ညီစွာ ဒီအချိန် ဘယ်သူမျှအိပ်ရာမထသေး။
ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်ရာ လမ်းထဲတွင် ရှင်းနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဝီရိယရှိရှိ
နိုးကြားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုတော့ တွေ့ရပါ၏။

ဟိုတစ်ကောင် ဒီတစ်ကောင်နှင့် သူပတ်ကြည့်မိတော့ လေး၊
ငါးကောင်လောက်တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သတိတစ်ချက်ရလိုက်ကာ အနီးအနားမှ
ခဲလုံးကိုကောက်၍ အနီးဆုံးတစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်။

မထီ။ ဘေးချော်သွားသည်။ သို့သော်..

“ကိန်..ကိန်..”

ဟု မဝီမသအော်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူမကျေနပ်။ ထို့ကြောင့်
ခဲတစ်လုံးထပ်ကောက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှတစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်ပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတွင်လည်း..

“ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်”

မထိပဲ အာပြပြနေသည်ကြောင့် နောက်တစ်လုံး ထပ်ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဂုတ်..ဂုတ်...ဂုတ်”

ခပ်ဝေးဝေး ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ခါ ခဲလုံးကုန်းအကောက်မှာပင်..

“ဂီး..ဂီး...”

ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များက ဒေါခီးလာပေပြီ။ အကုန်လုံး

အသင့်အနေအထားရပ်ရင်း မျက်လုံးပြူး၍ သူ့ကို ကြည့်ကာနေသည်။ သူ
ဆက်မပေါက်ရဲတော့ လက်ထဲမှခဲကိုပစ်ချရင်း ခပ်မြန်မြန်
လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ သူ၏ စမ်းသပ်မှု မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမယ့်...

အိမ်နားအရောက်မှာပင် ဓာတ်တိုင်အောက်၌ ပျင်းကြောထူကာ
ခွေနေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို ထပ်တွေ့ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာပေပြီ။
မထိရန် အကြောင်းမရှိတော့။

ချက်ချင်းပင် လမ်းဘေးမှခဲတစ်လုံးကိုကောက်ကာ သေချာချိန်တွယ်၍
ပစ်ထည့်လိုက်တော့...

“ဘုန်း”

“ဂိန်..ဂိန်...ဂိန်”

အရမ်းကာရော ထပြေးသွားလေတော့သည်။ ဘလိုင်းကြီး
ညှင်းဆဲလိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိသည်။ ဒါပေမယ့်....

ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။

သူခေါင်းယမ်း၍ အိမ်ဆီပဲ လျှောက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ခြံဝရောက်တော့ ဈေးသွားဝီရိယကောင်းသော မေမေနှင့် တိုးသည်။

မေမေက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း...

“စာတိုက်ကလာတဲ့စာ ရောက်နေပြီ။ သတင်းစာနဲ့ရောပေးသွားတာ။
ညှို့ခန်းထဲကစားပွဲမှာ တင်ထားတယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားကာ
နာရီပင့်ကြည့်မိတော့..ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဒီနေ့ ငါ့မွေးရက် အင်္ဂါနေ့ရောက်ပြီပဲ။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့
စားပွဲပေါ်မှစာကို ရင်ခုန်စွာဖောက်ကြည့်ရင်း..

တစ်ခဏတာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏ ။ ပြီး စာအိတ်လေးကို
ရင်ဘတ်ပေါ် တယုတယတင်ထားမိသည်။

သူ့ရင်တွေခုန်နေသည်။ စိတ်တွေ မတရား သိမ်မွေ့လှုပ်ရှားနေသည်။
စာအိတ်လေးကတော့ သူ့ရင်ခုန်သံကို အနီးကပ်နားထောင်နေမည်ထင်ပါ၏ ။

ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲ စကားတချို့ပြောဖြစ်သည်။

“စာအိတ်လေးရေ..မင်းပိုင်ရှင်လည်း မင်းလို ငါ့ရင်ခုန်သံကို
လာနားထောင်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်...

တွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါ ရင်ခုန်နေပါပြီလို့...”

ချစ်ကြိုက်၊ လွမ်းဆွေး၊ အပူ၊ အအေး

အကုန်ရသည့် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိလေသည်။

ဆိုင်နာမည်လေးက “Thinking”

လွယ်လွယ်ခေါ်ရရင်တော့ အတွေးအခေါ်ဆိုင်လေးပေါ့။

အတွေးအခေါ်ဆိုင်ဆို၍ အတွေးအခေါ် ရောင်းစားသောဆိုင်ဟု
မထင်လိုက်ပါနှင့်...

သာမန် Café & Snacks Bar ဆိုင်လေးဖြစ်ပါသည်။

မြို့ပြကိုမှီ၍ မှီလိုပေါက်လောက်အောင် ပေါများလှသော

အလားတူဆိုင်များထဲမှ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပါ။

ဒါပေမယ့် ထို “Thinking” ဆိုင်လေးက အများနှင့်မတူပဲ
တစ်မူထူးနေပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ

ဆိုင်နေရာ အခင်းအကျင်းလေးက လမ်းဆုံလမ်းခွကျသည်။

စီးပွားရေးလုပ်လို့ ကောင်းသည်။

ညာဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် “Kiss” အမည်ရှိသော Mini Market

တစ်ခုရှိ၍ ဘယ်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် “ ဇွတ်ကြီးပဲ ” အမည်ရှိသော
တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှိလေသည်။

ပြီးတော့ မျက်စောင်းထိုးတွင် “ဘာလာလာဒါပဲ” အမည်ရှိ

အမျိုးသားသီးသန့် “Beauty Saloon” တစ်ခုနှင့်

ရှေ့တည့်တည့်တွင်ကား “Triangle” အမည်ရှိသော

အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။

ကဲ.... ဘယ်လောက် စီးပွားရေးလုပ်လို့ကောင်းသနည်း။

ဆွဲဆောင်မှု

>

ဆိုင်နေရာအခင်းအကျင်း ကောင်းရုံတင်မဟုတ်၊ ထိုဆိုင်မှ Customers ဆွဲဆောင်ပုံလေးက အများတကာထက်ထူးသည်။

အခြားဆိုင်တို့မှာများသောအားဖြင့် အစားအသောက် quality, ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်း၊ ဈေးနှုန်းချိုသာမှုတို့နှင့် Customers ကို ဆွဲဆောင်ကြသလောက် “Thinking” ဆိုသော ဆိုင်ကလေးမှာတော့ ထိုအရာတို့အပြင် ရင်ခုန်စရာကောင်းသော နောက်ထပ်ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိသေးသည်။

အဲဒါက ဒီလိုပါ...

ဆိုင်တွင်းရှိ ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲတိုင်းပေါ်တွင် လက်တစ်ဝါးသာသာရှိသော စာရွက်ဖြူတစ်ထပ်ထည့်ထားသော ခြင်းတစ်လုံး၊ ဆော့ပင်(သို့) ဘောပင်ထိုးစိုက်ထားသော ရှည်မျောမျောပန်းအိုးလှလှလေးတစ်လုံးနှင့် အတော်အသင့်ကျယ်ဝန်း၍ လှပအောင် တန်ဆာဆင်ထားသော စာတိုက်ပုံး (သို့) မဲပုံးတစ်ခုဆီတို့ ရှိကြသည်။

အဲဒါက ထို “Thinking” ဆိုင်လေးကို လူဝင်များစေသော၊ ရောင်းကောင်းစေသော၊ ကောင်းသတင်းထွက်စေသော အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြုလုပ်ပုံ အဆင့်ဆင့်

လာရောက်စားသောက် အပန်းဖြေသူအားလုံးတို့သည် ထိုဆိုင်နှင့်ပတ်သက်သော မကျေနပ်ချက်ကိုဖြစ်စေ၊ အကြံပေးချက်ကိုဖြစ်စေ၊ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော စာရွက်ခြင်းထဲမှ စာရွက်ကိုနှိုက်၍ ပန်းအိုးထဲမှ ဆော့ပင် (သို့) ဘောပင်ကိုထုတ်ကာ ရေးသားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ စာတိုက်ပုံးထဲသို့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးပေးစရာမလိုပဲ ထည့်နိုင်သည်။ ဒါက တစ်ပိုင်း။

ဒါပေမယ့် စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်၊ ဘောပင်နှင့် စာတိုက်ပုံး (သို့) မဲပုံးထားပေးခြင်းသည် အထက်ပါအကြောင်းအရာကို အဓိကရည်ညွှန်းလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ အဓိက ရည်ညွှန်းလိုသည်က..

မည်သည့်စားသုံးသူမဆို မိမိကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊ ဒဿန၊ တွေ့ရှိချက် (သို့) ရှိဖူး၊ ကျော်ကြားဖူးသော ကမ္ဘာကျော်အဆိုအမိန့်တစ်ခုခုကို မိမိ၏ နာမည်လိပ်စာနှင့်တကွ စာရွက်တွင် ချရေးကာ မဲပုံးထဲသို့ ထည့်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်နာမည် “Thinking” ဆိုသော ဝေါဟာရသည် အထက်ပါ အကြောင်းအရာကို ကိုယ်စားပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

“Thinking” ၏ ဝန်ဆောင်မှု

ထိုအတွေးအခေါ် အဆိုအမိန့်စာရွက်များကို နံပါတ်စဉ်တပ်ကာ လတစ်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့တိုင်း စာရွက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ပိုင်ရှင်များကို

ဖိတ်ကြား၍ မဲဖောက်ပေးသည်။

မဲပေါက်သောသူသည် ပထမလ၏ အတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မဲနှိုက်ကာ နောက်တစ်လ၏ အတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်ကို ရွေးထုတ်ပေးသည်။ (လွှဲပေးသည်) မဲပေါက်သော အတွေးအခေါ်ကို ဆိုင်၏ အဓိကလူစိတ်ဝင်စားသောနေရာတွင် ရှိသည်။ Thinking board မှာ တစ်လတိတိ (နောက်တစ်ကြိမ်မဲဖောက်ခင်အချိန်ထိ) တင်ထားပေးသည်။ ထိုနေ့၌ ပင် မဲပေါက်သော အတွေးအခေါ်ရှင်ကို ဆုပေးသည်။

ဆုပေးသည်ဆိုရာ၌ လည်း ဆိုင်မှ တစ်လတာ Thinking board ပိုင်ရှင်ကို ဆုအဖြစ်ပေးသည့် လက်ဆောင်အား မူလ Thinking board ပိုင်ရှင်မှပင် ဆိုင်ကိုယ်စားပေးအပ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို Thinking board ပိုင်ရှင်များအားလုံးကို Thinking family ဝင်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ နှစ်ကုန်တိုင်းနှစ်ကုန်တိုင်း ဆိုင်မှ ဘုရားဖူး (သို့) အပန်းဖြေခရီး ပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

ဒါက “Thinking” ၏ ဝန်ဆောင်မှု။

Thinking's Owners

“Thinking” ဆိုင်လေးကို

သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ပေါင်းစုကာ ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စီးပွားရေးအရမဟုတ်။ ဝါသနာသက်သက်သာ။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ကို တာဝန်ယူပုံလေးက ဆန်းသည်။ ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် တစ်လလျှင်တစ်ယောက် ဆိုင်တာဝန်ခံရာထူးကိုယူ၍

အလှည့်ကျ ကောကင်တာထိုင်ရမည်။

ဒါ သူတို့နှစ်ယောက်ထားသော စည်းကမ်း။

ထိုအပေါ်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆိုင်၏

စာရင်းဇယားငွေကြေးမှစလို့ ကိစ္စအဝဝအားလုံးတို့အား

တစ်ယောက်တစ်လစီတာဝန်ယူသည်။ ယခု တာဝန်ယူထားသောတစ်ယောက်သည်

လကုန်၍ မဲဖောက်ပေးရမည့်နေ့တွင်ပင် ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအားလုံးကို

နောက်တစ်ယောက်ထံ လွှဲပေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆိုင်တာဝန်အားလုံးသည်

ပထမတစ်ယောက်နှင့်မဆိုင်တော့ လွှဲယူသူ ဒုတိယတစ်ယောက်နှင့်သာ

ဆိုင်သွားပေသည်။

ဒါက ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ခပ်ဆန်းဆန်း စိတ်ကူး။

သူတို့နှစ်ယောက်နာမည်က...

မိုးနှင့်ဆောင်း

(11: 00) AM

“Thinking” ဆိုသော ဆိုင်လေး၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင်

ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို

ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေသည်။

ကောင်မလေးပုံစံက လန်းသည်။ ဆန်းသည်။

ရွှေအိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့နှင့် ဝင်းမွတ်သောမျက်နှာက ဥရောပဆန်ဆန်

ကျက်သရေရှိနေသည်။ ကောင်လေးပုံစံက လုံးဝဂေါ်လီ။ ဂေါ်လီအကြီးစားတော့

မဟုတ်။ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ သွားပုံလာပုံ စတိုင်ကျသော ဂေါ်လီအသေးစား။

မြင်သူတိုင်းကတော့ လိုက်ဖက်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုဟု ယူဆကြပေမည်။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်က ထင်သလိုမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မီးတောက်သေးသေးတစ်ခု လောင်မြိုက်နေသည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်လား၊ စိတ်အိုက်မှုကြောင့်လားမသိ၊ အနည်းငယ် တင်းစေ့ပြတ်သားနေသလောက် ကောင်လေးကတော့ အောက်ကျို့အသာနားခံသည့်အရိပ်တွေ ပေါ်နေပါ၏ ။

လျှောက်လာကြရင်း မီးတောက်မှာ ကြီးလာသည့်သဘောရှိသည်။ သဘောထားမတူသော စကားသံတွေက ပုံမှန်ထက် ကျယ်ကာလာသည်။

ဒီလိုနှင့် “Thinking” ဆိုင်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ကောင်လေးမှာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။ ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကောင်မလေးလက်အားဆွဲ၍ စကားပြောတော့သည်။ ဒီမှာတင် ဇာတ်လမ်းက စပါတော့၏ ။

“ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ် ဆေတန် ရာ။ ငါ့စကားကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်လက်ခံပေးပါ”

ကောင်လေး၏ အဆင့်ကျော်သွားသော အပြုအမူကြောင့် ကောင်မလေးကလက်ကို အတင်းဆောင့်ရုန်းသည်။ ကောင်လေးကလည်း မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားသည်မို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အနည်းငယ်ဖြစ်သွားရာ ဆိုင်ထဲမှလူအများစုမှာ ခေါင်းတွေထောင်ကုန်ပါ၏ ။

ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်မလေးက ရှက်ဒေါသသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကောင်လေး လုံးဝမျှော်လင့်မထားသောစကားကို ပြောချလိုက်လေသည်။

“နင် ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖူးလား”

“ဟင်...အင်..ကြည့်..ကြည့်ဖူးပါတယ်”

“ဒါဆို လူကျံသွားရင် ခိုင်လူကြီးက ဘာလုပ်လဲ”

“ကျံသွားတဲ့အသင်းကို အပြစ်ပေးတာပေါ့”

“အခု နင်က လူကျံရုံတင်မကဘူး...စကားပါကျံလာတယ်။ အဲဒီ တော့
ဘာလုပ်သင့်လဲ”

ကောင်လေး၏ တအံ့တဩအမေးကြောင့် ကောင်မလေးမှာ
မထိတရိပြီးပန်းပွင့်သွားလေသည်။ ပြီးတော့..

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဘောလုံးပွဲမှာလိုတော့ ငါခြေထောက်နဲ့ မကန်တတ်ဘူး။ လက်နဲ့ပဲ ကန်တတ်တယ်”
မကြာပါ။

“ဖြန်း” ဟူသောအသံမှာ အနီးအနားမှာ “ခို” တွေ
ထပျံ့ပြေးသွားသည်အထိ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသွားလေသည်။

နောက် ကောင်မလေးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ပဲ
သူမဦးတည်ရာသို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

15 minutes earlier

(10:45) AM

“Thinking” ဆိုင်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၌ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နှင့်
မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်..သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွာ...စိတ်ချ၊ ဆေတန် ဒီလမ်းကလာမှာ။ သူဒီအချိန်ဆို
ငါ့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားနေကျ”

ထိုစကားကြောင့် မေးသူကောင်လေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားပုံပေါက်သွားကာ
လက်ဝါးချင်းပွတ်သည်။

အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါတစ်ခါတည်း အဖြေတောင်းတော့မယ်ကွာ။ ဆေတန်
ငါ့ကို အရူးကွက်နင်းနေတာကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လက်ဆွဲပြီး
အဖြေတောင်းသင့်ရင်လည်း တောင်းရမယ်

“ဟဲ့..ဖြစ်ပါ့မလား”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က စိုးရိမ်သလို မေးသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ။ ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့”

ထိုစကားကို မည်သူမျှ ဆက်မထောက်ပေးပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်က..

“ဟေ့ကောင်...ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်။ ဒီနေ့ မင်း Thinking board
လွှဲပေးရမှာ၊ (၁၂) နာရီထိုးဆိုစပြီ။ အခုတောင် လူတွေတော်တော်ရောက်လာပြီ။
တော်ကြာ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲနေဦးမယ်”

စိုးရိမ်တကြီးပြောသော သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေး၏ စကားကြောင့်
သူပြုံးလိုက်ကာ လေသံအေးအေးဖြင့်

“မိန်းကလေးတွေမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ။ အဲဒါ မင်းတို့သိလား”

သူ့စကားကြောင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းယမ်း၍

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသည်။

“ပထမတစ်မျိုးက ရှေးကျပြီး ဒုတိယတစ်မျိုးက ခေတ်ဆန်တယ်။

ပထမမိန်းကလေးမျိုးက ခေတ်နဲ့ညီအောင် ပြောဆိုနေထိုင်တတ်ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အငုပ်စိတ်မှက ရှေးအယူတွေ မှီခိုတတ်တယ်။ ဆိုလိုတာက အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်ပေါ့ကွာ။ သူတစ်ပါးကို မှီခိုတတ်တယ်။ လူများတဲ့ နေရာ၊ လူရှုပ်တဲ့နေရာမျိုးဆို မသွားရဲ၊ မလာရဲဘူး။ အဲလိုနေရာမျိုးမှာ သူတို့က ကွဲနေကြိုက် အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းတယ်။

ဒုတိယတစ်မျိုးကျတော့ အစစအရာရာ ပထမတစ်မျိုးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့ကွာ။ ပွင့်လင်းတယ်၊ ရဲတင်းတယ်၊ လူမကြောက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တယ်။ အဲဒီ တော့ မင်းတို့အမြင်မှာ ဆေတန်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

သူ့စကားကို အကုန်လုံး ခေါင်းယမ်းကြသည်။ ပြီး တစ်ယောက်က..

“အပြင်အဆင် အနေအထိုင်တွေအားလုံးကတော့ ဒီဘက်ခေတ်ကလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်ကိုတော့ ငါမခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ သူတို့ကို မေးကြည့် သူတို့က မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ ပိုသိမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ပျာပျာသလဲပင် ခေါင်းယမ်းကြရင်း..

“အာ...ငါတို့လည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ ဆေတန်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်ဆိုတာ နင်တို့လည်း သိသားနဲ့”

နောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က..

“ဒါနဲ့နေပါဦး...နင်က အဲဒါတွေသိပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါခုနပြောပြီးသားပဲဟ။ ဒီလိုလူရှုပ်တဲ့ ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ

လက်ဆွဲပြီး အဖြေတောင်းရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲသိချင်လို့။ ဆိုလိုတာက ပထမ မိန်းကလေးလား၊ ဒုတိယ မိန်းကလေးလားပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အကုန်လုံး သက်ပြင်းချသံတွေကို ကြားရသည်။
တစ်အောင့်ကြာတော့ အဖြေတောင်းမည့်ကောင်လေးက..

“Thinking board မှာ တင်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ဒုတိယ
ဒဿနဖွင့်ဆိုချက်အတိုင်းတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲ..မုန်းရင်လည်း သူ့ကိုရိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကားလား”

“အေး”

“ပထမဖွင့်ဆိုချက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေါ့ကွာ”

ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့တွေအားလုံး ဒုတိယမိတ္တိ
တိတ်ဆိတ်သွားကြလေတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိုင်နေသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က-

“ကဲ..အဲဒါဆို ငါတို့သွားတော့မယ်။ ငါတို့ကို ဆေတန်တွေ့သွားရင်
မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ငါလည်း သွားတော့မယ်ကွာ”

နောက်ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းဆီမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထထွက်သွားလေသည်။ စားပွဲဝိုင်းတွင်တော့
ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပါ၏ ။

တစ်အောင့်ကြာတော့..

“ဟိုမှာ ဆေတန်လာပြီ”

ကောင်မလေး၏ စကားသံကြောင့် ထိုကောင်လေးမှာ

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ညွှန်ပြရာဆီသို့ ကြည့်သည်။

ကောင်လေးမျက်နှာမှာ ရင်ခုန်ရိပ်သို့ ကြီးစိုးသွားပြီးသည့်နောက်

“ငါလစ်တော့မယ်ဟာ။ နင်လည်း အတွင်းဝိုင်းကိုရွှေ့တော့”

“အေး”

မကြာလောက်သော အချိန်တစ်ခုမှာပင်....

“ဆေတန်...ငါပြောထားတဲ့စကားကို စဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”

“.....”

“ဆေတန်..ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ”

“.....”

“ဆေတန်”

“ဆေတန်”

စိတ်မရှည်တော့၍ ထင်သည်။ ဆေတန်ဆိုသောကောင်မလေးက
ကောင်လေးကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိကျပြတ်သားသော လေသံဖြင့်....

“နင့်ကိုငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ ငါနင့်ကို သူငယ်ချင်းထက်
မပိုနိုင်ပါဘူးလို့၊ အခုလောက်သည်းခံနေတာတောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခင်လာတဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် မို့လို့ဆိုတာ နင်နားလည်လား”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ကောင်လေးမှာ
အနည်းငယ်အမ်းသွားသည်။ ဒါပေမယ့်..

“ဆေတန်...နင်စကားကို ဖော့မပစ်နဲ့။ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ။
နင်ပြောရမယ့်အပိုင်းက ချစ်တယ် မချစ်ဘူးပဲ။ သူငယ်ချင်းထက်ပိုတာတွေ၊
မပိုတာတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါသိချင်တာ ချစ်တယ် မချစ်ဘူး...Yes or No”

ကောင်လေးစကားကြောင့် ကောင်မလေးမှာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း၊
ခြေကိုဆောင့်ကာ လျှောက်သွားသည်။ ကောင်လေးကလည်း ပျာပျာသလဲ
နောက်ကလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ပင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ Thinking ဆိုင်ရှေ့သို့
ရောက်သွားလေပြီ။

နောက်ကောင်လေးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ဟန်မျိုးဖြင့်
ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးလက်ကို
ကောက်ဆွဲလိုက်ကာ..

“ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် ဆေတန်ရာ။ ငါ့စကားကို ဒုတိယအကြိမ်
ထပ်လက်ခံပေးပါ”

.....
.....
.....
.....

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အပြစ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဘောလုံးပွဲမှာလိုတော့ ငါခြေထောက်နဲ့ မကန်တတ်ဘူး။ လက်နဲ့ပဲ ကန်တတ်တယ်”

“ဖြန်း”

အနီးအနားမှ ခိုတစ်အုပ် ထပျံသွားသည်။ ကောင်မလေးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူမဦးတည်ရာကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။ ကောင်လေးမှာ မယုံကြည်နိုင်သော အကြည့်တွေဖြင့် ပါးကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ထဲမှ ခုန သူငယ်ချင်းကောင်မလေး ပြေးထွက်လာသည်။ သို့သော် သူမသည်လည်း အံ့သြမှုတို့ဖြင့် ကြောင်ငေးနေပါ၏။

“လာ..ငါတို့ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ရအောင်။ အချိန်နီးနေပြီ”

“ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်ဟာ”

ကောင်မလေးက စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းယမ်းရင်း...

“နင် ဒီနေ့ Thinkingboard လွှဲပေးရမှာလေ”

ထိုစကားကြောင့် အရိုက်ခံရသူကောင်လေးက ဆိုင်ထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွေက သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားသည့် Thinkingboard မှ သူ၏ ဒဿနဆီသို့..

နောက် မျက်လုံးအကြည့်ကိုလွှဲရင်း နာနာကြည်းကြည်းပြီးလိုက်ကာ..

“ငါဆိုင်ထဲ ပြန်မဝင်ချင်တော့ဘူး။ ငါ့အစား နင်ပဲနေခဲ့လိုက်တော့”

ပြောပြီးပြီးချင်း ကောင်မလေးမှာ ဆိုင်ကိုကျောခိုင်း၍ (ဝါ)

Thinkingboard မှ ဒဿနကိုကျောခိုင်း၍ တစ်လှမ်းချင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

“ဟဲ့..နေဦးလေ”

ကောင်မလေးက လှမ်းတားသည်။ သို့သော် ...

နောက် ကောင်မလေးမှာလည်း တစ်ယောက်ထဲ
ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မကြာခင်မှာပဲ သူမလည်းပဲ ဆိုင်ရှေ့မှ
ထွက်သွားပါတော့၏။

(11:00)AM

“ဆောင်း..ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ဟိုနှစ်ယောက် တော်တော်လိုက်တယ်”

မိုး စကားကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်။ ဆောင်းအပြင်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ သန့်ပြန်ပေါ်လွင်သော အဆင်အပြင်တွေဖြင့်
ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးမှာ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းပါ၏။

“ဟေ့ကောင်...ငါ ဒီကောင်လေးကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

(ကောင်လေးဟု သုံးလိုက်သော်လည်း အမှန်က သူတို့နှင့်
အသက်သိပ်ကွာဟန်မတူသေး။ ကောင်မလေးမှာလည်း ထိုအတိုင်း)
“မြင်ဖူးမှာပေါ့ကွ...အဲဒါ ဒီလရဲ့ ငါတို့ Thinkingboard ပိုင်ရှင်
ခက်ဆစ်ဆိုတာလေကွာ”

ထိုအခါမှ ဆောင်း ရုပ်လုံးကွဲသွားသည်။

“ဟာ..ဟုတ်သားပဲ။ ငါ မျက်နှာကို သေချာမှတ်မထားလိုက်ဘူး။
မြင်ဖူးတယ်လို့တော့ ထင်နေတာ”

“ကောင်မလေးက တော်တော်မိုက်တယ်နော်...ဆောင်း”

မိုးစကားကြောင့် ဆောင်း ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်လိုက်ကာ..

“အင်း..မဆိုးပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါတယ်”

ဆောင်း ပြောနေရင်းမှပင် ကောင်မလေးမှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခြေကိုဆောင့်ကာ လျှောက်လာသည်ကြောင့်...

“ကောင်မလေးစိတ်ဆိုးနေလို့ ခက်ဆစ်လိုက်ချောနေတာနဲ့ တူတယ်ကွ”

သူတို့ကြည့်နေရင်းမှပင် နှစ်ဦးလုံးမှာ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာပါ၏ ။
ထိုစဉ်မှာပင် ခက်ဆစ်က ချစ်သူတွေကြားမှာ မထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။အဲဒါက ကောင်မလေးလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ခြင်း။

သို့သော် ကောင်မလေး၏ တုံ့ပြန်မှုကတော့ ခက်ဆစ်ပင်မဟုတ်။
ဆိုင်အပေါ်ထပ် မှန်လုံခန်းအတွင်းမှ သူနှင့်မိုးကိုပါ အံ့အားသင့်သွားစေသည်။

“ဖြန်း” ဟူသောအသံကိုတော့ မှန်လုံခန်းအတွင်းမှာမို့
သူတို့မကြားလိုက်။ ဒါပေမယ့် ပါးရိုက်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာသည်။ နောက်
ကောင်မလေးက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ခက်ဆစ်က ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ပြီး
ဆိုင်ထဲက ခက်ဆစ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရပါ၏ ။

မကြာလိုက်သော အချိန်အတွင်းမှာပင် ခက်ဆစ်မှာ ဆိုင်ရှေ့မှ
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်..မိုး၊ ခက်ဆစ်က ဒီနေ့ Thinkingboard လွှဲပေးရမှာမလား။
သူပုံစံကြည့်ရတာ ပြန်သွားတဲ့ပုံပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မိုး ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကိုယမ်းကာ..

“မသိဘူးကွာ။ ပြန်သွားတော့လည်း ဆိုင်မှာရှိတဲ့တစ်ယောက်
အစားထိုးပြီး မဲနှိုက်ခိုင်းတာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အချိန်တောင်
တော်တော်နီးနေပြီ”

မိုး အပြောကြောင့် ဆောင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။

အစီအစဉ်စပေတော့မည်။

(11 :03) AM

“Thinking” ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြစ်ပျက်သွားသော ကိစ္စတစ်ခုကို မလှမ်းမကမ်း
“ဘာလာလာ ဒါပဲ” အမည်ရှိ ဆိုင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ
မချင့်မရဲဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်တော့၏ ။

“ကျွတ်”

ထို့အတူ “Thinking” ဆိုင် ညာဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ “Kiss” အမည်ရှိ
Mini Market အတွင်းမှလည်း အဖြစ်အပျက်အားကြည့်၍
စိတ်မကောင်းသူမိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိနေပေသည်။

သူမကတော့ မသက်မသာ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း ခပ်တိုးတိုးညည်းသည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ခက်ဆစ်ရယ်”

စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုကတတ်လာသော သီဟကို
သူနှင့်မိုးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရော့...အစ်ကို..ဒါ ဆိုင်ရဲ့ တစ်လတာ စာရင်းချုပ်နဲ့ နောက်လအတွက်
ပစ္စည်းဝယ်ရမယ့် စာရင်းကြမ်း”

သီဟထိုးပေးသော စာအုပ်ကိုလှမ်းယူရင်း..

“မင်းတို့ ဂျူတီချိန်းပြီးသားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့..အစ်ကို၊ ချိန်းပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆို အခု မင်းကောင်တာထိုင်ရမယ့် အလှည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်..မင်းပြီးရင် ဘယ်သူလဲ”

“ဇော်မင်းပါ”

ဆောင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စာရင်းစာအုပ်ကို
လှမ်းလှောကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

“အစီအစဉ်စလို့ရပြီ အစ်ကို။ အောက်မှာ လူစုံနေပြီ”

ဒီလိုနှင့်ပဲ သူတို့သုံးယောက် အောက်ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

အောက်ဓာတ်တော့ သီဟပြောသည့်အတိုင်းပင် လူတော်တော်စုံနေပြီဖြစ်သည်။
မကြာခင်မှာပင် အစီအစဉ်စပါ၏ ။

မဲနှိုက်တော့ ခက်ဆစ်မရှိတော့၍ သီဟကပင် ခက်ဆစ်အစား
နှိုက်ပေးသည်။

မဲလိပ်ပေါက်သည့် နံပါတ်က (၇)။

နာမည်က ကိုသန်းထိုက်။

ကိုသန်းထိုက်၏ အတွေးအခေါ်ဆန်ဆန် ဒဿနလေးက ဆန်းသည်။

“ယောက်ျား မိန်းမ၊ ယောက္ခမ၊ ယောက်ဖတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်” တဲ့။

မကြာခင်မှာပင် ပရိသတ်ထဲမှ ကိုငန်းထိုက်ဆိုသူထွက်လာပြီး သူ၏ ဒဿနကို ရှင်းတော့သည်။

“ယောက်ျား မိန်းမ၊ ယောက္ခမ၊ ယောဖတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မဖော်ထုတ်ခင် စကားနည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်”

ဟု အစပြုကာ..

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အရင်ဆုံးလေ့လာရမှာက ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးကို မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေးမှာ ကိုတော်ရမယ့် ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ နှစ်မျိုးလုံးရှိမယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားရပါတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့သာ ရှိနေရင် ကိုယ့်အိတ်က တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ်တော့ လှုပ်တော့မှာမို့လို့ပါ”

ကိုသန်းထိုက်ပြောစကားကြောင့် နားထောင်နေသူအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ဘယ်လို အိတ်လှုပ်မှာလဲ ?

“အားလုံးကထင်ထားကြတယ်ပေါ့...ယောက္ခမဆိုတာ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးရဲ့ မိဘပဲလို့။ အဲဒါကိုမှ ယောက္ခမလို့ ခေါ်တယ်လို့ပေါ့။ အမှန်က မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက္ခမဆိုတဲ့ စကားဟာ အရမ်း အစဉ်အလာကြီးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ..ယောက္ခမဆိုတာ ကိုယ်ရောက်သွားတာနဲ့ သူ့ကို ခေယယဆက်ဆံရပြီး စီးပွားရေးမကောင်းရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ပြီးပဲ မစနေရလို့ ယောက္ခမလို့ခေါ်တာပါ။ ခေါ်ချင်လို့ခေါ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် နားထောင်နေသူအကုန်လုံးမျက်နှာတွေ
ပြုံးကုန်ကြသည်။ ယောက္ခမနှင့် ပတ်သက်၍ တော်တော်ခံစားချက်ပြင်းထားပုံရပါ၏။
။

“ယောက်ဖဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ဖဆိုတာ
စကားလုံးအမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်က ယောက်ဖားပါ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့
အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ရောက်တာနဲ့ဖားရလို့ ယောက်ဖားလို့ ခေါ်တာဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီ ကနေမှ အချိန်တွေ၊ နှစ်တွေကြာလာတော့ ယောက်ဖကနေ ယောက်ဖဆိုပြီး
ဖြစ်လာတာပါပဲ။ အဲဒီ တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မိန်းမယူတော့မယ်ဆို
ကိုယ်ယူမဲ့မိန်းကလေးကို အရင်မလေ့လာပဲ သူ့မှာ ကိုယ်တော်ရမယ့်
ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိသေချာလေ့လာပြီးမှယူပါ လို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့အိတ်ကပ်တွေ မလှုပ်ရေး၊ မပါရေးပေါ့”

ကိုသန်းထိုက်အကြံပေးချက်က လက်ခံလောက်ပေသည်။
လက်ခံလောက်သည့် ဘောင်တစ်ခုဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုသန်းထိုက်၏ ဒဿနရှင်းသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပါ၏။
။

“ယောက္ခမနဲ့ ယောက်ဖပြီးတော့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရမယ့်
ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်အပိုင်းပဲ။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး အပိုင်းပေါ့။

အားလုံးက လက်ခံထားကြတယ် လင်မယားဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့
ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမဖြစ်သူကို လုပ်ကျွေးရမယ်လို့ပေါ့။ အဲဒီ အယူအဆဟာ
လုံးဝကို မှားယွင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဒီလိုပါ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက
အခုချိန်ထိ မိန်းကလေးဆိုတာ အားနဲ့တဲ့အမျိုးဆိုတဲ့ အယူအဆက လူတိုင်းရဲ့စိတ်မှာ
သန္ဓေတည်နေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က အာဒမလုပ်ကျွေးစေလို့
မိန့်ခဲ့တာလည်း မိန့်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သေချာနှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားကြည့်ရင်

ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးက ဘာမျှမကွာပါဘူး။ အချို့နေရာတွေမှာဆို
ယောက်ျားလေးတွေထက်တောင် မိန်းကေးတွေက စွမ်းဆောင်ရည်သာတာကို
တွေ့ရပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင်တော့ မိန်းကလေးတွေဟာ မွေးကတည်းက
ယောက်ျားလေးတွေထက်သာတဲ့ စွမ်းရည်တစ်မျိုးရှိပြီးသားပါ။ အဲဒါဘာလဲ။
ရှင်းရှင်းလေးပါ။

ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ကလေးမမွေးနိုင်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို
ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်းသည် ယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်လိုမှလိုက်မမီတဲ့
မိန်းကလေးတွေရဲ့စွမ်းရည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း မိန်းကလေးလို့
ခေါ်ကြတာပေါ့။ (Main) ဆိုတာ အဓိကလေ။ (Main) ရဲ့ နောက်မှာ ကလေးဆိုပြီး
ကပ်လိုက်တော့ မိန်းကလေးဆိုတာ “ကလေးမွေးဖို့အဓိက” ဆိုပြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။
ဒါဆို ယောက်ျားလေးတွေဘက်က မေးစရာမေးခွန်းတွေ ရှိလာပါပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံအတိုင်းအတာနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးမှလည်း သူတို့ရဲ့
ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို မဖန်ဆင်းနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့
ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းမဟာ တန်းတူစွမ်းရည်ရှိပါတယ်။

ဒီသဘော၊ ဒီအယူအဆကိုနားလည်တဲ့
အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေကတော့ ယောက်ျားလုပ်စာ ထိုင်မစားကြတော့ပါဘူး။
သူတို့စွမ်းရည်ကို သူတို့ယုံကြည်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့
တန်းတူအလုပ်လုပ်နေကြပါပြီ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက မိန်းမယူတော့မယ်ဆို
ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးကို သိပ်လေ့လာစရာမလိုပါဘူး။ အဓိကက
ယောက္ခမနဲ့ယောက်ဖ ရှိမရှိကိုပဲ ကြည့်ကြပါလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

လက်ခုပ်သံတွေ သောသောညံသွားသည်။ ထို့နောက် ကိုသန်းထိုက်က
Thinking board တွင် စာလေးကြောင်းကို ရေးချသည်။

ယေက္ခမ - ရောက်တာနဲ့ ခေယယ ဆက်ဆံပြီး မစရမည်။

ယောက်ဖ - ရောက်တာနဲ့ ဖားရမည်။

(Main)ကလေး - ကလေးမွေးဖို့ အဓိက ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေး - လိုရာပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်သွားနိုင်မည့် ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း ကိုသန်းထိုက်ကို သူတို့ Thinking ဆိုင်မှ လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ Thinking family ဝင်တွေ နှင့် ဖိတ်ကြားထားသည့်လူများ (ထိုလအတွက် မဲထည့်ထားသူများ)ကို အစားအသောက်နှင့် ဧည့်ခံ၍ အစီအစဉ်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲပြောပြောပါ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ Customer ဆွဲဆောင်စည်းရုံးပုံလေးက သစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရက် (၃၀) ကြာကြာ နေရာယူမည့် Thinkingboard မှ ဒဿနကတော့ ဝံ့ကြွားစွာ ရပ်တည်နေပါ၏ ။

ဒါပေမယ့် ဆောင်း အပါအဝင် လူအနည်းငယ်၏ ရင်ထဲမှာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုက တငွေငွေလောင်မြိုက်နေသည်။ အဲဒါကတော့ Thinkingboard ကို ကိုယ်တိုင် လွှဲပေးခွင့်မရလိုက်သော ခက်ဆစ်ဆိုသော ကောင်လေး၏ အတွေးအခေါ်ဆန်ဆန်စိတ်ကူးလေးက ဆောင်း၏ ရင်မှာ ကပ်ငြိခိုဝင်နေပါတော့သည်။

“ပါး” ဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက် အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခုပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အဖြူသက်သက် အရည်ပြားတစ်ချပ်ပါ။

- ချစ်ရင်လည်း သူ့ကို နမ်းတယ်။

- မုန်းရင်လည်း သူ့ကို ရိုက်တယ်။

ခက်ဆစ်ဆိုသည့် ကောင်လေး အချစ်ခံပြီးသွားပြီလား၊

သူတို့မသိ၊

ဒါပေမယ့်....

